ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 24ης Ιουλίου 2003 *

Στην υπόθεση C-233/03 P(R),

Linea GIG Srl in liquidazione, με έδρα το Sesto Fiorentino (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους L. D'Amario και B. Calzia, avvocati, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 27 Μαρτίου 2003 ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην υπόθεση T-398/02 R, Linea GIG κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-1139), και με την οποία αίτηση ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τις L. Pignataro-Nolin και O. Beynet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα J. Mischo,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Μαΐου 2003, η Linea GIG Srl in liquidazione άσκησε, σύμφωνα με τα άρθρα 225 ΕΚ και 57, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 27ης Μαρτίου 2003, Τ-398/02 R, Linea GIG κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-1139, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση προσωρινών μέτρων που είχε υποβληθεί δυνάμει του άρθρου 104, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου με αίτημα την αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Οκτωβρίου 2002, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συν-

θήκης ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΧ (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution και COMP/36.321 Omega-Nintendo) (στο εξής: επίδικη απόφαση), κατά το μέτρο που η εν λόγω απόφαση επέβαλλε στην αιτούσα πρόστιμο 1,5 εκατομμυρίου ευρώ.

2 Πέραν της εξαφανίσεως της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η Linea GIG Srl in liquidazione ζητεί να γίνουν δεκτά τα αιτήματα που είχε διατυπώσει ενώπιον του Πρωτοδικείου και να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

3 Με υπόμνημα που κατέθεσε στη Γραμματεία στις 16 Ιουνίου 2003, η Επιτροπή υπέβαλε γραπτές προτάσεις στο Δικαστήριο.

Τα πραγματικά περιστατικά και η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

4 Το ιστορικό της διαφοράς και η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία, όπως περιγράφονται στις σκέψεις 1 έως 14 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, μπορούν να συνοψισθούν ως εξής.

5 Η Linea GIG SpA (στο εξής: Linea GIG) ήταν ο αποκλειστικός διανομέας των προϊόντων Nintendo στην Ιταλία από την 1η Οκτωβρίου 1992 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1997 τουλάχιστον. Λόγω οικονομικών δυσχερειών, η έκτακτη γενική συνέλευσή της αποφάσισε, στις 8 Ιανουαρίου 1999, να θέσει την εταιρία υπό εκκαθάριση.

6 Με απόφαση της 17ης Νοεμβρίου 1999, το Tribunale civile e penale di Firenze (Ιταλία), επικύρωσε, κατόπιν αιτήσεως της Linea GIG, τον πτωχευτικό συμβιβασμό (concordato preventivo) που πρότεινε η εν λόγω εταιρία. Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, η εταιρία υποχρεούται να εκκαθαρίσει ολόκληρη την περιουσία της για να ικανοποιήσει πλήρως τους προνομούχους πιστωτές, τους δε εγχειρόγραφους πιστωτές τουλάχιστον κατά το 40 % των απαιτήσεών τους.

7 Στις 30 Οκτωβρίου 2002, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση, με την οποία διαπίστωσε ότι η Nintendo Corporation Ltd/Nintendo of Europe GmbH και επτά άλλες εταιρίες που είχαν ασκήσει δραστηριότητα διανομής προϊόντων της τελευταίας, μεταξύ των οποίων και η Linea GIG, είχαν παραβεί το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Μεταξύ άλλων, επέβαλε στη Linea GIG πρόστιμο 1,5 εκατομμυρίου ευρώ.

8 Η επίδικη απόφαση κοινοποιήθηκε στη Linea GIG με έγγραφο της Επιτροπής της 7ης Νοεμβρίου 2002. Η Επιτροπή διευκρίνισε ότι, σε περίπτωση ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν θα προέβαινε σε κανένα μέτρο εισπράξεως του προστίμου επί όσο χρόνο η υπόθεση θα εκκρεμούσε ενώπιον του δικαστηρίου αυτού, υπό την προϋπόθεση ότι η απαίτηση θα ήταν τοκοφόρος από την ημερομηνία παρελεύσεως της προθεσμίας καταβολής του προστίμου και ότι θα παρεχόταν αποδεκτή τραπεζική εγγύηση.

9 Στις 24 Σεπτεμβρίου 2002, η Linea GIG μετατράπηκε σε εταιρία περιορισμένης ευθύνης. Έκτοτε, η εταιρική επωνυμία της είναι «Linea GIG Srl in liquidazione» (στο εξής: Linea).

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Δεκεμβρίου 2002, η Linea άσκησε, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, προσφυγή με την οποία ζήτησε την ολική ή μερική ακύρωση της επίδικης αποφάσεως ή, επικουρικώς, την ακύρωση ή τη μείωση του ποσού του επιβληθέντος με την απόφαση αυτή προστίμου.

11 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιανουαρίου 2003, η Linea υπέβαλε αίτηση αναστολής εκτελέσεως της εν λόγω αποφάσεως, στο μέτρο που της επιβάλλει πρόστιμο.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

12 Στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπιστώνει εκ προοιμίου ότι «η Επιτροπή, με το από 7 Νοεμβρίου 2002 έγγραφο κοινοποιήσεως της αποφάσεως, διευκρίνισε ότι, σε περίπτωση ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, δεν θα προέβαινε σε κανένα μέτρο εισπράξεως του προστίμου, υπό τον όρο ότι θα παρεχόταν αποδεκτή τραπεζική εγγύηση. Υπό τις συνθήκες αυτές, το αίτημα περί αναστολής εκτελέσεως έχει ως μοναδικό ουσιαστικό αντικείμενο την απαλλαγή από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως, ως προϋποθέσεως για τη μη άμεση είσπραξη του ποσού του επιβληθέντος με την [εν λόγω] απόφαση προστίμου. Το αίτημα αυτό μπορεί να γίνει δεκτό μόνον υπό εξαιρετικές περιστάσεις [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Μαΐου 1982, 107/82 R, AEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 1549, σκέψη 6 [της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-364/99 P(R)], DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής [Συλλογή 1999, σ. I-8733,] σκέψη 48, και [...] της 23ης Μαρτίου 2001, C-7/01 P(R), FEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. 2559, σκέψη 44). Πράγματι, η δυνατότητα επιβολής υποχρεώσεως συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως προβλέπεται ρητώς στις διαδικασίες ασφαλιστικών μέτρων, από τους Κανονισμούς Διαδικασίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, και αποτελεί γενικό και εύλογο τρόπο συμπεριφοράς της Επιτροπής».

13 Στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής υπενθύμισε ότι η ύπαρξη τέτοιων εξαιρετικών περιστάσεων «μπορεί, καταρχήν, να θεωρηθεί ότι έχει αποδειχθεί όταν ο διάδικος που ζητεί να απαλλαγεί από την υποχρέωση συστάσεως της αιτούμενης τραπεζικής εγγυήσεως αποδεικνύει ότι του είναι αδύνατο να συστήσει την εν λόγω εγγύηση [...] ή ότι η σύσταση της εγγυήσεως αυτής θα εξέθετε σε κίνδυνο την ύπαρξή του [...]».

14 Συναφώς, στη σκέψη 59 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής παρατήρησε ότι, «σε περίπτωση απορρίψεως της προσφυγής της κύριας δίκης, η εν λόγω τράπεζα θα εισερχόταν στην ίδια ομάδα πιστωτών με τους άλλους πιστωτές της αιτούσας και θα απέκειτο εκ νέου στο εθνικό δικαστήριο να καθορίσει τη φύση και το ύψος της επίμαχης απαιτήσεως, η οποία γεννήθηκε αφότου κινήθηκε η διαδικασία του πτωχευτικού συμβιβασμού. Έτσι, ο κίνδυνος να μην ικανοποιηθεί ποτέ η απαίτηση αυτή από την αιτούσα είναι τόσο εύλογος ώστε επιβάλλεται να αναγνωρισθεί ότι καμιά τράπεζα δεν θα δεχόταν να συστήσει την απαιτούμενη τραπεζική εγγύηση». Συνεπώς, θεώρησε, στη σκέψη 60 της εν λόγω διατάξεως, «ότι η Linea απέδειξε επαρκώς ότι η εταιρική και οικονομική κατάσταση στην οποία βρίσκεται στο στάδιο αυτό καθιστά αντικειμενικώς αδύνατη τη λήψη τραπεζικής εγγυήσεως».

15 Ωστόσο, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έκρινε, στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι «η στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων επιβάλλει την απόρριψη της παρούσας αιτήσεως λήψεως ασφαλιστικών μέτρων», στηριζόμενος στις ακόλουθες σκέψεις:

«62 Συγκεκριμένα, λαμβανομένων υπόψη των εξαιρετικών περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως, στο μέτρο που επιβάλλει στην αιτούσα την υποχρέωση καταβολής προστίμου, θα είχε ως αποτέλεσμα να στερηθεί η Επιτροπή της δυνατότητας να κινήσει οποιαδήποτε ένδικη διαδικασία ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, προκειμένου να εισπράξει το πρόστιμο και να προασπίσει, πέραν των ιδίων συμφερόντων, τα δημοσιονομικά συμφέροντα της Κοινότητας ([...] διάταξη της 28ης Ιουνίου 2000 [Τ-191/98 R II,] Cho Yang Shipping κατά Επιτροπής [Συλλογή 2000, σ. II-2551], σκέψη 53), και αυτό, στην πραγματικότητα, με μοναδικό σκοπό την προστασία των λοιπών πιστωτών της Linea. Όπως όμως ορθώς υποστήριξε η Επιτροπή, ο κίνδυνος ανεπάρκειας του ενεργητικού της αιτούσας ώστε να καταστεί εφικτή η είσπραξη του προστίμου, εν όλω ή εν μέρει, κατά την ημερομηνία της ενδεχόμενης απορρίψεως της προσφυγής της κύριας δίκης, δεν μπορεί να αποσοβηθεί με βεβαιότητα. Επιπλέον, ουδόλως είναι βέβαιον, όπως αναγνώρισε η αιτούσα κατά την ακρόαση, ότι το ποσό του 1,65 εκατ. ευρώ που δεσμεύθηκε προορίζεται αποκλειστικώς για την εξόφληση της οφειλής που βαρύνει τη Linea έναντι της Επιτροπής σε περίπτωση απορρίψεως της προσφυγής της κύριας δίκης. Είναι, επομένως, αναγκαίο να διατηρηθεί η εκτελεστότητα της [επίδικης] αποφάσεως, ώστε να μην παρακωλυθεί η λήψη των μέτρων που η Επιτροπή κρίνει χρήσιμα για την είσπραξη του ποσού του προστίμου που επιβλήθηκε με [αυτή] την απόφαση.

63 Όσον αφορά το προβαλλόμενο συμφέρον της Linea και των πιστωτών της να αποφευχθεί η διαδικασία εισπράξεως του προστίμου, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι το συμφέρον αυτό πρέπει να εκτιμηθεί με μοναδικό κριτήριο τον χαρακτηρισμό και την προτεραιότητα της απαιτήσεως της Επιτροπής, στοιχεία τα οποία μόνο αρμόδιο να εκτιμήσει είναι το εθνικό δικαστήριο, ενδεχομένως αφού υποβάλει σχετικό ερώτημα στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ.»

16 Βάσει των ανωτέρω, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής θεώρησε ότι η στάθμιση των συμφερόντων έκλινε υπέρ της απορρίψεως της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που του είχε υποβληθεί.

Η αίτηση αναιρέσεως

17 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους.

18 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως, προσάπτει στον αρμόδιο επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι εφάρμοσε εσφαλμένως την αρχή της σταθμίσεως των συμφερόντων. Κατ' αυτήν, η αντικειμενική αδυναμία λήψεως της τραπεζικής εγγυήσεως που ζητεί η Επιτροπή αποκλείει τη στάθμιση των συμφερόντων. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, εφόσον αποδείχθηκε η ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων που δικαιολογούν την απαλλαγή από την υποχρέωση συστάσεως της τραπεζικής εγγυήσεως που απαιτεί η Επιτροπή, δεν υφίσταται καμία δυνατότητα εφαρμογής της αρχής της σταθμίσεως των συμφερόντων. Είναι αδύνατον να σταθμιστεί ο κίνδυνος που διατρέχει η Επιτροπή να μην εισπράξει το πρόστιμο με την ουσιαστική αδυναμία της αναιρεσείουσας να παράσχει τη ζητουμένη ασφάλεια. Αν, όπως παρατήρησε ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αίτηση περί αναστολής εκτελέσεως δεν μπορούσε να έχει άλλο ουσιαστικό αντικείμενο από την απαλλαγή από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως, εφόσον καταδείχθηκε η αντικειμενική αδυναμία συστάσεως μιας τέτοιας εγγυήσεως, τυχόν στάθμιση των συμφερόντων θα ήταν ανακόλουθη.

19 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, τον οποίο προβάλλει επικουρικώς, η αναιρεσείουσα προσάπτει στον αρμόδιο επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι εφάρμοσε εσφαλμένως την αρχή της σταθμίσεως των συμφερόντων, ιδίως όταν θεώρησε ότι η δέσμευση του ποσού του 1,65 εκατομμυρίου ευρώ από τον αρμόδιο επί του πτωχευτικού συμβιβασμού δικαστή, προς εξασφάλιση της απαιτήσεως της Επιτροπής, δεν είναι ικανή να προστατεύσει πλήρως τα συμφέροντα της τελευταίας προς είσπραξη της απαιτήσεώς της αν απορριφθεί από το Πρωτοδικείο η κύρια προσφυγή της Linea. Συγκεκριμένα, η απαίτηση της Επιτροπής είτε μπορεί να θεωρηθεί ως προνομιακή απαίτηση και, στην περίπτωση αυτή, το δεσμευθέν ποσό προορίζεται αποκλειστικά προς ικανοποίηση της εν λόγω απαιτήσεως, είτε χαρακτηρίζεται ως εγχειρόγραφη απαίτηση και, κατά συνέπεια, η δέσμευση του ποσού αυτού διασφαλίζει τα δικαιώματα της Επιτροπής μόνον κατ' αναλογία του ποσοστού που αναφέρεται στον συμβιβασμό και στο πλαίσιο της ίσης μεταχειρίσεως των πιστωτών. Ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή θα μπορούσε ακόμα σήμερα να ικανοποιήσει την απαίτησή της, αν είναι εγχειρόγραφος πιστωτής θα την ικανοποιήσει μόνο κατά το προβλεπόμενο ποσοστό. Η δέσμευση του εν λόγω ποσού εξασφαλίζει, συνεπώς, ότι, όταν το Πρωτοδικείο εκδώσει την απόφασή του επί της ουσίας, η Επιτροπή θα ικανοποιηθεί υπό τους αυτούς ακριβώς όρους όπως θα ικανοποιείτο σήμερα.

20 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι από τη σκέψη 48 της προμνησθείσας διατάξεως DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής προκύπτει ότι θέμα εκτιμήσεως των εξαιρετικών περιστάσεων που της επιτρέπουν να μη προβεί στην είσπραξη ενός προστίμου παρά τη μη σύσταση τραπεζικής εγγυήσεως τίθεται μόνο κατά την εξέταση του επείγοντος και, επομένως, η συνδρομή των εν λόγω περιστάσεων δεν συνεπάγεται αυτομάτως τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της επίμαχης αποφάσεως. Συνεπώς, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, αφού διαπίστωσε, από πλευράς επείγοντος, ότι ήταν αντικειμενικά αδύνατο για τη Linea να συστήσει τραπεζική εγγύηση, ορθώς προέβη στη στάθμιση των συμφερόντων, προκειμένου να κρίνει αν έπρεπε ή όχι να διατάξει αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως. Ο εν λόγω δικαστής στάθμισε το συμφέρον της Linea να αποφευχθεί η άμεση είσπραξη του προστίμου έναντι του οικονομικού συμφέροντος της Επιτροπής προς είσπραξη του προστίμου αυτού. Συνεπώς, αντίθετα προς τα υποστηριζόμενα από την αναιρεσείουσα, δεν προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του κριτηρίου της σταθμίσεως των συμφερόντων προσπαθώντας να σταθμίσει, αφενός, τον κίνδυνο της μη εισπράξεως του προστίμου και, αφετέρου, την «αντικειμενική

αδυναμία» της Linea να συστήσει την τραπεζική εγγύηση, διότι η αξιολόγηση των εκατέρωθεν συμφερόντων έγινε με βάση τη διαπίστωση της υπάρξεως αυτής της αδυναμίας.

21 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή θεωρεί ότι είναι απαράδεκτος καθόσον επαναλαμβάνει ένα ισχυρισμό ήδη προβληθέντα ενώπιον του αρμόδιου επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή και επιδιώκει απλώς την επανεξέταση της αιτήσεως που υποβλήθηκε πρωτοδίκως, και μάλιστα την εκ νέου συζήτηση της ήδη πραγματοποιηθείσας από τον πρωτοβάθμιο δικαστή εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Ως προς την ουσία, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η αναιρεσείουσα αναγνωρίζει ότι το ποσό του 1,65 εκατομμυρίου ευρώ που δεσμεύθηκε δεν προορίζεται αποκλειστικά για την Επιτροπή, αλλά θα πρέπει να θεωρηθεί ότι στο ποσό αυτό περιλαμβάνεται το ποσό που είναι αναγκαίο για την ικανοποίηση της απαιτήσεως της Επιτροπής κατά την ίδια αναλογία κατά την οποία θα ικανοποιηθούν οι απαιτήσεις των λοιπών εγχειρογράφων πιστωτών. Το Πρωτοδικείο προέβη σε ορθή εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, η οποία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί κατ' αναίρεση. Όσον αφορά το επιχείρημα ότι η εν λόγω απαίτηση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως προνομιακή απαίτηση, πράγμα το οποίο θα σήμαινε ότι η δέσμευση του ποσού αυτού διασφαλίζει πλήρως τα δικαιώματα της Επιτροπής, η τελευταία απαντά ότι στο εθνικό δικαστήριο και μόνον εναπόκειται να προβλεί στον χαρακτηρισμό μιας συγκεκριμένης πιστώσεως. Η Επιτροπή εκφράζει επίσης αμφιβολίες ως προς τον χαρακτηρισμό της επίδικης απαιτήσεως ως προνομιακής κατά το ιταλικό δίκαιο.

22 Εξάλλου, η Επιτροπή θεωρεί ότι η άρνηση του αρμόδιου επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να δεχθεί την αίτηση προσωρινών μέτρων δεν στηρίζεται αποκλειστικά στη σκέψη αυτή που αφορά τη φύση της επίδικης απαιτήσεως. Συγκεκριμένα, στη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως αναγνωρίζεται επίσης ότι η αναστολή εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως θα είχε ως αποτέλεσμα να στερηθεί η Επιτροπή της δυνατότητας να κινήσει, πριν από την έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας της υποθέσεως, οποιαδήποτε ένδικη διαδικασία ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, προκειμένου να εισπράξει το πρόστιμο και να προασπίσει τα δημοσιονομικά συμφέροντα της Κοινότητας, εκθέτοντας την τελευταία στον κίνδυνο ανεπάρκειας του ενεργητικού της αιτούσας ώστε να καταστεί εφικτή η είσπραξη του προστίμου, εν όλω ή εν μέρει, κατά την ημερομηνία της ενδεχόμενης απορρίψεως της κύριας προσφυγής. Αυτή η πραγματική εκτίμηση, επαρκής, αυτή καθαυτήν, προς δικαιολόγηση του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, δεν αμφισβητείται από την αναιρεσείουσα. Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής.

Εκτίμηση

23 Εφόσον οι γραπτές παρατηρήσεις των διαδίκων περιέχουν όλες τις αναγκαίες πληροφορίες ώστε να αποφανθεί το Δικαστήριο επί της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, παρέλκει η ανάπτυξη προφορικών παρατηρήσεων από τους διαδίκους.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

24 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στον αρμόδιο επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη κατά τη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων.

25 Η αναιρεσείουσα επιχειρεί να επικαλεστεί τη νομολογία που αναφέρεται στην ιδιαίτερη περίπτωση της απαλλαγής από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως ως προϋποθέσεως της μη άμεσης εισπράξεως ενός προστίμου, νομολογία σύμφωνα με την οποία απαλλαγή από μια τέτοια υποχρέωση χωρεί μόνον εφόσον συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις (βλ., μεταξύ άλλων, προμνησθείσα διάταξη DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής, σκέψη 48). Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων αποκλείει τη στάθμιση των συμφερόντων.

26 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η αναστολή εκτελέσεως και τα άλλα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον αρμόδιο επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή εάν αποδειχθεί ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών και ότι τα μέτρα αυτά είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμ-

φερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κυρίας δίκης. Ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής προβαίνει, επίσης, κατά περίπτωση, στη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 25ης Ιουλίου 2000, C-377/98 R, Κάτω Χώρες κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-6229, σκέψη 41).

27 Στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εξετάσεως, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και παραμένει ελεύθερος να καθορίσει, ενόψει των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων προϋποθέσεων χορηγήσεως των προσωρινών μέτρων, καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για να εκτιμήσει την ανάγκη της εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων [διάταξη της 19ης Ιουλίου 1995, C-149/95 P(R), Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., Συλλογή 1995, σ. I-2165, σκέψη 23].

28 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής προέβη, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, σε στάθμιση των συμφερόντων δεν μπορεί να θεωρηθεί, αυτό καθαυτό, νομική πλάνη.

29 Εξάλλου, η μνημονευθείσα στη σκέψη 25 της παρούσας διατάξεως νομολογία, που αναφέρεται στις αιτήσεις απαλλαγής από την υποχρέωση συστάσεως τραπεζικής εγγυήσεως ως προϋποθέσεως της μη άμεσης εισπράξεως ενός προστίμου, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η κατά τη νομολογία αυτή ύπαρξη εξαιρετικών περιστάσεων συνεπάγεται αναγκαστικά τη χορήγηση της αναστολής και αποκλείει τη δυνατότητα του αρμόδιου επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να προβεί, ενδεχομένως, σε στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων.

30 Πράγματι, το κατά πόσον υφίστανται εξαιρετικές περιστάσεις καθορίζεται στο πλαίσιο της εξετάσεως του επείγοντος (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προμνησθείσα διάταξη DSR-Senator Lines κατά Επιτροπής, σκέψη 48). Το γεγονός ότι ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαπιστώνει ότι η χορήγηση είναι αναγκαία

προς αποτροπή σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στα συμφέροντα της αιτούσας δεν αποκλείει την εξέταση των αποτελεσμάτων που η τυχόν λήψη ενός τέτοιου μέτρου θα είχε για τα συμφέροντα κάθε άλλου εμπλεκομένου στη διαδικασία. Συνεπώς, βάσει των ιδιαιτεροτήτων κάθε περιπτώσεως, ο εν λόγω δικαστής πρέπει να είναι σε θέση να κρίνει αν ενδείκνυται να προβεί σε στάθμιση των εκατέρωθεν συμφερόντων.

31 Η στάθμιση των συμφερόντων μπορούσε να αποδειχθεί ιδιαίτερα χρήσιμη στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι η αιτούσα βρίσκεται σε κατάσταση δικαστικής εκκαθαρίσεως. Πράγματι, η χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της επίδικης αποφάσεως σε μια τέτοια περίπτωση μπορούσε να έχει επιβλαβείς συνέπειες για τα συμφέροντα της Κοινότητας και να τα επηρεάσει ανεπανόρθωτα.

32 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη προβαίνοντας, με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, σε στάθμιση των εκατέρωθεν συμφερόντων.

33 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

34 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο που προβάλλει η αναιρεσείουσα, και ο οποίος αντλείται από την εσφαλμένη στάθμιση των εμπλεκομένων συμφερόντων και την εσφαλμένη εκτίμηση της μη υπάρξεως κινδύνου για την Επιτροπή, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει των άρθρων 225 ΕΚ και 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως περιορίζεται στα νομικά ζητήματα, αποκλειομένης της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών.

35 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα υποβληθέντα σ' αυτό στοιχεία της δικογραφίας, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Επομένως, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως αλλοιώσεως των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 11ης Φεβρουαρίου 1999, C-390/95 P, Antillean Rice Mills κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-769, σκέψη 29).

36 Οι διατάξεις και οι νομολογία που μνημονεύονται στις σκέψεις 34 και 35 της παρούσας διατάξεως έχουν εφαρμογή και επί των αναιρέσεων που ασκούνται σύμφωνα με το άρθρο 57, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου (προμνησθείσα διάταξη Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., σκέψη 18).

37 Όμως, αμφισβητώντας την εκ μέρους του αρμόδιου επί των ασφαλιστικών μέτρων στάθμιση των εκατέρωθεν συμφερόντων, η αναιρεσείουσα θέτει υπό αμφισβήτηση την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη ο εν λόγω δικαστής. Η εκτίμηση αυτή δεν μπορεί να εξεταστεί στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, εκτός εάν συντρέχει περίπτωση αλλοιώσεως των πραγματικών περιστατικών.

38 Εν προκειμένω, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής, στις σκέψεις 62 και 63 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, θεώρησε ότι η δέσμευση ποσού 1,65 εκατομμυρίου ευρώ από τον αρμόδιο επί του πτωχευτικού συμβιβασμού δικαστή, προς εξασφάλιση της απαιτήσεως της Επιτροπής, δεν είναι ικανή να προστατεύσει πλήρως τα συμφέροντα της τελευταίας προς είσπραξη της απαιτήσεώς της παρά μόνον αν η απαίτηση αυτή θεωρηθεί ως προνομιακή απαίτηση. Όμως, στο εθνικό δικαστήριο και μόνον εναπόκειται, ενδεχομένως αφού υποβάλει σχετικό ερώτημα στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, να προβεί στον χαρακτηρισμό της απαιτήσεως. Ασφαλώς, η αναιρεσείουσα αμφισβήτησε την εκτίμηση αυτή, δεν απέδειξε όμως ότι η εν λόγω εκτίμηση ενέχει αλλοίωση των πραγματικών περιστατικών.

39 Τέλος, η αναιρεσείουσα ουδόλως απέδειξε ότι ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής αλλοίωσε τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, αφενός, θεωρώντας ότι η χορήγηση των ζητηθέντων προσωρινών μέτρων θα εμπόδιζε την Επιτροπή να κινήσει οποιαδήποτε ένδικη διαδικασία ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου προκειμένου να εισπράξει το πρόστιμο και ότι μια τέτοια αδράνεια ήταν ικανή να βλάψει τα δημοσιονομικά συμφέροντα της Κοινότητας και, αφετέρου, κρίνοντας ότι, ως εκ τούτου, η στάθμιση των συμφερόντων έκλινε υπέρ των συμφερόντων της τελευταίας και δικαιολογούσε την άρνηση της χορηγήσεως των εν λόγω ζητηθέντων προσωρινών μέτρων.

40 Επομένως, και ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι απορριπτέος.

41 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι οι δύο λόγοι που προβάλλει η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί και ότι, κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

42 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο, δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η αναιρεσείουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τη Linea GIG Srl in liquidazione στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

Λουξεμβούργο, 24 Ιουλίου 2003.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος

G. C. Rodríguez Iglesias